

ШИНОК

Яків Щоголів

Не велику й не багату
Чоловік построй хату,—
Та й поставив у селі
Коло мосту на шпилі.

Потім він, як в клітці пташку,
Над вікном повісив пляшку, —
І, як вітер похитне,
Пляшка візьме та й кивне.

А хіба ж воно одвіку
Тее можна чоловіку,
Щоб, як пляшка закива,
Не здуріла голова?

От як пляшка закиває,
Він до шинку й повертає;
Сяде, гляне в поставець
Та й потягне гаманець, —

А вже грошей і не ліче...
Чоловіче, чоловіче!
Що в тій бочці онде є, —
Все воно до дна твоє!

Там сидить твій заробіток,
Там лежить худоба діток;
Сіно те, що ти косив,
Жито те, що бог вродив;

Там твоя свитина сіра,
Хомути, ярмо, сокира;
Дрова ті, що ти продав,
Садовина, що збирав;

Сили ті, що їх не стало,
Те здоров'я, що пропало;

Сльози жінки, серця міч,
П'яна лайка день і ніч...

Все воно туди пірнуло,
Все в тій бочці потонуло;
А вона все теж одна —
І без верху, і без дна!

Чую: вітер повіває,
Пляшку хиле та хитає;
А вона — собі кива
Та до шинку зазива.

1881

Джерело: Яків Щоголів. Поезії.— К., Радянський письменник, 1958.